

TERMS OF THE PAPER.

For each copy—two shillings a year—PAYABLE IN ADVANCE.

To Subscribers who receive the Paper by mail, each copy, inclusive of postage—four shillings a year.

The difficulty of remitting small sums from distant places may be obviated by five subscribers uniting their subscriptions and remitting them together in a single pound note.

The names of Subscribers will be published; and all receipts of money will be regularly acknowledged on the last page of the Paper.

Subscribers on the Continent may receive the paper at four shillings a year; their papers having to be sent by mail, and a postage of one penny, being prepaid on each. This is exclusive of Continental postage.

Agents are requested to receive no subscriptions except in conformity with the above terms.

Advertisements will be inserted as heretofore at the rate of one penny and a half each line, reckoning the type at Brevier size or seven and a half lines to an inch.

All Notices of Deaths and Marriages will be chargeable as Advertisements.

Communications should be post paid to receive attention.

POINT PEDRO—Mr. G. H. HALLOCK.

JAFFNA—THE MISSIONARIES.

TRINCOMALIE—Rev. J. WALTON.

COLOMBO—Messrs P. B. FERNANDO and SON.

KANDY—Mr. L. LAWTON.

BATTICALOE—Rev. J. GILLINGS.

MADURA—Rev. C. F. MUZZY.

DINDIGUL—Rev. J. RENDALL.

MADRAS—P. R. HUNT, Esq.

தாரகையே நினக்கு வந்தனம்.

சைவமத விற்பன்னரை “நாமுந் திரண்டுக்கொண்டால் யாவஞ் செய்வோம்” எனத்துணைவிரேல், அது விவக சாதனமான துண்பன்று. கிறிஸ்து சமயத்தை அநேக அரசரும் அநேக விற்பன்னரும் அநேக மதாபிமானிகளும் அநேக முறையாய் விரோதித்து ஆட்சேபிக்கும்படி திரண்டும் முடிவில் அவர்களே முரண்டு மருண்டவரன்றிக் கிறிஸ்து சமயம் யாதேனும் பங்கமுற்றதில்லையெனஇதிகாசங்களைக் காணலாமே. காரியத்தார் காரணத்தை அனுமிக் கலாமே. கனியினிலே தருவை அறியலாமே. முள்ளியிலே முந்திரிகைப் பழம் ஆயலாமா? புண்ணிய பாபங்கள் பொருந்துங் கான்மிகமலம் ஏதுவாய் முன்னப்பிற் பிறவிகளில் இயற்றிய ஆகாமியங்காளானவை பின்னப்பிற் பிறவிகளிலே தம்மென இயற்றினோரை நாடி அவரிலே திரண்டு சஞ்சிதமாக இவ்வாறு திரண்டு வருஞ் சஞ்சிதத்திலே பின்னப்பிற் பிறவிகளிலே உடலவன உயிர்பிராரத்வமாய்ப் புசித்துவரும் என்பதே நமது சித்தாந்த நூற் கருத்தாயிருக்க “ஊழிற் பெறு வலியாவனமற் றென்றுகுழிநுநான்புழிநுநு” என்பதே நமது சாத்திர வித்யாய்க் கிடக்க, “பேரிழவன்ப மோடுபின்புபுச்சுக்காடு” என்னும் ஆறுமுக கருவு ட்பட்டதவ்வித் அருபவத்தால் ஏற்றும் முன்பு செய் தகனம் இங்கிததுக்கேது? “தேறு நீ இன்ச் செய்க நம்மம் மேலுடற் செரும் அன்றே” இருவினை இன்ப ஊன்பத்தவ்வுயிர் பிரந்திந்து வருவது போவதாகும். “மேலக்குவித்துமாகி வினாந்தவை உணவுமாகி— ஞாலத்துவருமபோல நாஞ்செய்யும் வினைகள் எல்லாம்—ஏலத்தான்பலமாய்ச்செய்யும் இதம்கிதங்கட் கேல்லாம்—முலத்ததாகி என்னும் வந்திடு முறைமையோடே” என்பது நமது சமய கோட்பாடாய் நிற்க நீவிர் திரட்டவருப்பிறைபோலே நம்சமயிகள் திரண்டு வருவாரா? ஊழினும்வலியுடையீரா? இப்பிறவிலே ஊழின் நிலை இன்னதென்று நமக்கு விளங்குமென்று சொல்லப்போகிறீரா? “விதவலியுறையாவன் சூழ்ச்சிவலியாயினும் நிலைநிற்குமா? நீவிர் விதிக் குவிதிகளேற் பின்னவிற்பன்னியுங்கள். மும்மலங்களுள் ஒன்றாய்கான்மிகமலத்தின் கருத்தைத் தெளியவசாரிப்பிரேல், அக்கான்மிகமானது இப்பிறவியில் ஊழ்வழியே தன்மமோடதன்மமாகித் தானிருபயனுந்நது நான்மைதிமையினும் இன்பதன்பினும் உயிர் நாடிச் செல்லச்சேட்டிப்பிக்கின்றது எனவும் இப்பிறவியில் எச்செயலும் ஊழ்வழியே முடிக்கின்றது எனவுங்காண்பீர். இன்ன போதனையால் அறுதியிடும் சாத்திரங்கள் என்னவாய் வரும் என்று நீரே சற்று நுழிப் பாரும்.

உடலுங் கன்மமும் ஒன்றுக்கொன்றுதொண்டுகொட்டினதுயான தொடர்புடைத்து என்பது வியதிரேகம் எனமுன் குறித்தோமே. நீவிர் அந்நியாயத்தை மறுக்கல், முதல் உடல் அல்லது முதற்கனம் ஆதியின்றி உயிரோடவனந்தென நிறுத்தவேண்டியது. அந்நியமேல் உயிருடன் ஆதியின்றி அணைந்து அன்ன

நியாயத்தாலேயே அவ்விரண்டுள் ஒன்று அந்நியமினியும் அவ்வுயிரோடேயே அணைந்திருக்கவும் வேண்டியது. அன்றியும் உடலுங் கன்மமும் தொன்றுதொட்டதெனவந்தின்புலத்தினின்றும் மரத்தில் வித்துவந்தியுமாபோலுந் தொடர்புடைய என்பது ஏவாநியாயம் எனவும் முடியவேண்டியது. மேலும் ஆதியின்றியது அதுதிந்திய செயம்பு ஆதலால் ஆகாமிய சஞ்சித பிராரத்வங்கட்கிடான பலயோன்பேத பிறவிகளில் உயிர் புரண்டு சுழன்று விகாரமுறும் என்பதும் விபரிதம் ஆகவே சாத்தியங்கள் என்னென்னவாய் முடியும் என்று சற்றே தயவாய்ப்பாரும். இகத்திலே ஆன்மா உடம்போடு கூடி எய்தும் எண்ணிலா இன்பதுன்பமுதலிவை இன்ன நியாயத்தாலேயே நமக்கு முற்றும் விளங்காததினால், முன்னே அந்நதம் பிறவிகளென்றும் ஆகாமியங்களானவந்தசஞ்சிதத்திற் பிராரத்வக்கின்றனம் என்றும் முன்னமே ஆன்மாவின்றன்மம்மலத்தொன்றதாகிக் கன்மமுமலங்காட்டிக்கான்மிகமலமாய் நிற்குமென்றும் “அருளி னுலுரைத்த நூலின் வழிவராததமஞ்செய்யின் இருந லாரநியத்துன்பத் திட்டிநம் பாங்குநீர்ப்பன் பொருந லாஞ் சுவர்க்கமாதிபோகத்தார் புண்ணியந்தீர்ப்பன் என்றும்” இவ்வாறுபோலநியாயமாய் அறுதியிடலாமா? கிறிஸ்து வேதத்திலும் இன்ன விபரிதங்கள் கன்மமோ? குடிகளின் நயத்தையும் இன்பத்தையும் விரும்பிய அரசன் மேலக்காட்டியவைபோலும் விபரிதவியதிரேகங்களை அறிவிக்கப் பறையவன ஏற்படு த்துவானா? இம்மையிலே நம்பிராரத்வம் இவ்வண் ணமென்று முடிக்கப்போகிறீரா? தயவாய் இவைகளை உற்றுணர்ந்து அறியும்படி தாழ்மையாய் வேண்டுகின்றனம். ஆதலால்நமமே நமது விஷயம்.

இன்னும் வரும்.

இப்படிக்கு

ஓர் கிறிஸ்தவன்.

கனம்பொருந்திய உதயதாரகாதிபதியவர்கட்கு அனந்தானந்த வந்தனம் தந்தனம்.

ஐயா,

கல்வியில்லாநீதையத்தொன்று காரிருணக்கக் கத்தர்களை நீட்டுங் கதிரோனெனத்தோன்றிய தங்கள் தாரகையின்கண்ணோர் புறத்தில் யானிதனடியில் வரைந்திருக்கின்ற இரட்டாசீரிய விருத்தத்தைப் பிரசுரஞ்செய்வித்துத் தங்கள் பத்திரிகையை வாசித்துக் களித்தாங்கு பரவசமுற்றிருங்கல்விமாமகள் யாவர்க்குமுடிவித்ததின் பயனை அவர்களைக்கொண்டாவது அல்லது இக்கவிசெய்தவரைக்கொண்டாவது என் சிற்றறிவுக்குத்தோன்றும்படி விபரிக்கச் செய்வீர்களென்று தங்கள் கனத்தையும் மேன்மையையும் பலவாறாய்த் துதிக்கின்றேன். ஏனெனில், இந்தக் கவியானது தேவஸதுதியாயிருந்தும் கனம்பொருந்திய, ஈ. ஈ. ஜே. பி. பற்குத் துரையவர்களின்தலாங்கஷப் பெயராகிய நடுவெழுத்தலங்காரமாய்க்காண் பிப்பதமன்றி இன்னும் அவருடைய கேட்டுக்கொள் ளதல்களும்மதிற் சூத்திரவியாய்க் அடக்கியிருக்கின்ற தாயுங் கல்வியிற் சிறந்தகலாவல்லோர் யாருமதித்துக்கொண்டாடுகின்ற கவியாயிருக்கின்றமையாற்றின்.

துணை அலுவலர். பங்.

இங்ஙனம்,

மாசம், ௨௮ ந். தேதி.

தங்களைப்பிற்குரிய

தரங்கம்பாடி,

ஓர் சப்ஸ்கிரைபர்.

நடுவெழுத்தலங்காரம்.

இரட்டாசீரிய விருத்தம்.

காராருமாழ்குடல் பிரிந்தாரிடப்பெருங் கருணாபூத்திச ருவோர் கடுஞ்சிறையை மீண்டு கானகவழிகொணர்ந்துகாணுநகரிடத்திலேசேர்ந்து கணக்காரநவமான் நன்னகரம்செய்தவர்களை மு தன்முவலுகையுங் கணப்பொழுதினமார்திச்சீருட்டித்திரட்சித்துக்காக்க வல்லபமுள்ளவா கடனெனுஞ் சிறையினிலகப்பட்டிருந்தோலாக் கால மஞ் சுகமின்றியே கனதுன்பமுற்று மெலிக்கன்றவர்க்குனது நற்கருணம் பரத்தமுதினக் கட்டாச்சித்து நின்கடைக்கண் பார்வையால்லதைக் கனலிடப்பஞ்சுபோலும் கதிரோன்றவணக்கண்ட மஞ்சுபோலுஞ்செயுங் கந்தனே நந்தியபொருளே

ஏராகுமிந்துக்கள் கூறண்டிலோர்பெயருமிங்கிலீஸ் ஞாயிதலத் தியற்பெயரு மனுஷரங்கத்திலோர்பெயரு மெழுத்துமுன்றுள்ளதாகக் கண்ணுதற்குநான விந்தமுப்பெயர்கள் வினையெழுத்தோடுகின்ற எழிற்பெயர் தரித்தவன் மகுத்துவமிகுத்தவன் ஏராள செல்வமுற்றோன் இகத்தினரவனத்தினு மதிக்குநல் யோக்கியன் இயேசுவைப்புகழ்சலாக்யன் இல்லையென்கின்ற சொல்லில்லாது கொடைதரு மிவணியலாதருமசகுணன் எடுத்துமுனுரைத்தமுப்பெயர்களின்றவையுற்றெழுத்தின்முதலுங்கடையுமோ இயற்றுந் கீர்த்தியாவற்றிடை யெழுத்துதன்னி டையால்விளங்குபொருளும்

சீராகுநின்பெயருமுற்றவற்குதவவன்றிரியேகமாய்விளங்குந் தேவநின்னொசுபெற்றுப்பவன் புந்தியிற்றிட்சணமுள்ள தீரன் செய்யாதுபோலுதவிசெய்கின்றதாபரன் செயவிரமுற்றதுங்கன் செகமீதிலிரகாஞ்சந்திகள் போலச்செழித்துத் தமையுத்தோங்கியே சேணுலகமினெனுசருவசம்பத்துடன் சீர்த்திப்பிரகாசமிலக திங்கள்செங்கதருள்ள காலமும் வாழ்வுபெற்றதிரையாழிபோலுமவனின் நிர்வியங் கோடியதலங்களாய்வளரநான் றிர்ப்தியாயவனசமுகமே சேர்ந்தலுவல் பார்க்கின்ற மேன்மையுமிற்றுநட்சே தரமுமவனற்பெறு

பாராருமணமான பந்தமெந்தற்கீண்டு பாலிக்கவவ னளித்த பசரமுணகரமுமகரவொற்றுஞ்சொலும்பாரின்ப ழுல வித்து பலகால்வளர்த்தொன்றிரண்டு மூன்றாய் பின்பருந்து கையாகாதுமுன் பகர்ந்த முப்பெயரிற்றெழுத்தினைத்தன்னிடப்பாரிலெ ன்வழியுணவென பகுத்திடுஞ் சவ்வொன்று மகரத்தின்மெய்யொன்று பவ்வொன்றுளவ்வொன்றுடல் பத்தாவதுடனுயிரிலவந்தாவதை மனப்பட்சமாய்சேர்த்துவிடவே பரிதநேருந்நயோதையமாக்கியுனதுபொற்பாதஞ் சர ண்புருந்த பாலனுன்னபுகழ்பாடிந்தமென்னிதைய பதமமலர்நதிடவருள்வையே.

எதிர்த்த பாவலர்குடாரி.

கவிராயர்களுக்கு ஆயிரம் பிறைகண்டு நீடுழிவாழ் திரை அந்ந வந்தனமும் ஆசீர்வாதமும் அறைந்து முற் சொல்லாது குறைந்தமை இந் நிருபத்திற்றிட்ட வும் தெளிவாக் காரியங்களை எடுத்துக் காட்டவும் அஞ்ஞானந்தகாரத்தை ஓட்டவும் அமித்திரர் கலங்கமாட்டவும் தொடங்கலாயினேன்.

ருவது. “கருணைவாரிதிறுந்” என்பது அச்சுக் கோத்தவர்களாலாய் அசுத்தம். “வாரிதியாங்” என்பது சத்தம் ஆகவே அவ்விடத்திற் கண்டன விஷயம் யானென்று அக் குற்றம் என்சீரத்தினில்லாதாய் என் வழியும் புல்லாதாய் நிற்கும் வழி அறியாது இடந்தேடிக் காடுகேடி ஓடியாடலாயிற்று.

குவது. “முற்சீரில் பாமாலை பொலிக்கை” என்றேனெனச் சொற்றது யாதுகாரணமோ? அப்படியான் சொற்றேனெனல் ஆகாயத்தில் ரத்தங்கள் தைவந்த தெய்வ ஆடக ஆச்சீரமத்திலே இந்திராதிபதிமன்னர்யாரும் அடிநின்ற பண்தலைக்கோளளச் சிங்கசனத்திலே வீற்றிருக்கின்றும், அங்கலந்த மலரை அங்கையெடுத்து மோக்கின்றும் எனச் சொல்வதுபோலுமே. அப்படி வேல்வது சாலுமே. ஆ! முற்சீரில் “பூமலி” எனக் கவிளவாய் பாடுபெற்று நிற்பது குறியீரா? அன்றியும் “பாமாலை பொலிக்கை குலதிலகன்” என்றதில் “கங்கைமாலை யையணியுமோ” எனக் கடாவின்னந்து கடாமாட்டு மதியெனமாட்டுவேனா? உலகவழக்குத்திறனும் செய்யுழவழக்குத்திறனும் செவ்விதின் அறிந்தீரா? இலக்கியங்களும் இலக்கணங்களும் சமூச்சயமுத்து

யதார்த்தப்பொருள்படப்படித்து அக்கடல்களைத்தே க்துக்குடித்து ஏப்பமிடும் உங்கள் கவிராயத்துவம் ந ன்முயிருந்தது. மகாநாதனம்! பண்டிதர் பெருமான் பவனந்திமுன்வர் “அடைசீவன முதன்முறை அ டைதலும் ஈரடைமுதலோடாதலும்வழக்கவிலைடை சீவனயோடு செறிதலும் யுங்கலுத் செய்யுட்கே” எனவழாநிலையும் வழவமைதியும் அமைத்துத்தந்த குத்திரம் எம்மாத்திரங் கற்றீர்கள்? “காம்புமுபிசீ யமேன்மேட்டகதிர்முலைத்தவரவாய்த்தீஞ்சொற் பா ம்படுமல்குல்” என அதிவீரராமபண்டியன் கூறிய க லிக்குயாதுபொருள்பண்ணினீர் அதைப்போலத்தா னே பசுமை காம்புமுழுவதேது மென்மை பசியதாத லேது கதிர் தோவையுடைத்தாதலேது துவர் முலை யையுடைத்தாதலேது என்று தான் கேள்விகேட்க முயன்றுகொண்டீர்களோ? அப்படியாயின் வித்துவ சாமாத்தியம் நன்றும் கிடக்கிறது கண்டீர்களோ? “பாமாலைபொலி” என்பதற்கு விசேஷியம் கங்கை யன்று திலகனென்பதில் பிரத்தியத்தாற் றெரிக்கப்ப டும் செய்பவனையே விசேடியமாகக்கொண்டது. எ னவே எம்மேற்காட்டிய ஆறுங்குற்றம் அடியற்றப ண்ப்போலப் படியுற்றவாறு பாருங்கள் தேருங்கள். எவது குற்றம் இரீது விடியமை நான்காவத னோடோட்டிக்காண்பிக்கப்பட்டமையால்இவண் அ துகடந்தனன்.

அவது. “கன்னிமதிக்கீஸ்தவர்களுக்கெங்காலே” ஸ்நீர், கீரிஸ்தவன் யாவன்? தெரியுமா? சோதீசா ஸ்தீர்ம் யாது? விளக்குமா? இதனைமுற்றக் கற்று என்னைபெற்றப்பெற்றீரா? யாதுசொற்றீர் ஏரோ ப்பையர்களுக்குப் பவனசக்கரம் உண்டென்றும் து வாதசராசீகருண்டென்றும் தோற்றக்காட்சியின்ப டி சூரியன் முறை முறையே இவற்றுத்திப்பதும் யதார் த்தக்காட்சியின்படி பூகோளமானது உருண்டு அவர் னின் முறை முறையே நீன்று வருவதும் சொல்லித்த ரக் கல்விமான்கள் உங்கன்பதிலில்லையா? ஊ ரெங்கும் பிரகாசீக்குச் சந்திரனை உலகுமுடியால் மூ டலாமா? வேண்டியதாமாயின் அபரபத்திரங்கிலே ஏரோப்பைய சோதீசாஸ்தீரவர்க்கணம் சீத்தாந்தம் பூர்வமாகத் தெரிக்கலாம். சீத்தாந்தம் பூர்வமாகத் தெரிக்கப்படுஞ் சாஸ்தீரமெவையும் கீரிஸ்தவனுக்க ங்கார சாஸ்தீரமேயாதலால் கீரிஸ்தவர்களுக்குக் கன்னிமதியெங்காலேயென்றகடாகன்னி மதித்திற் றானே. பன்னிரண்டாரசீகருள் ஒன்றாகிய கன் னியிலே சூரியோதயமாவது குறித்து அதுநிகழும் மரத்ததைக் கன்னிமதியெனக் கழறினாரெனக் குழற வேண்டுமா? எட்டாங்குற்றம் என்னயோசனையகன் னுதே? எடுத்தாசீபலபுகன்றதே?

கவது. சிந்தாமணிமுருகேசன் என்னும் நாமங்க ளாக் கீரிஸ்தமாரக்கப்பெயராவென்றுகேட்டீர். கிறி த் சமைய சூட்சம் யாதென நாட்டினீர் அவ்வறிவு சமைய போதகர்களிடம் ஈட்டீர். கீரிஸ்த மார்க்க ப் பெயர்களிலையென ஓர் சூசீ பத்திரம் எங்கள் வி விலிய வேதத்திலே கிடைக்குமா? அப்படியாயின் அ தனை சாற்றிக் காட்ட நும்மருவா யாது அடைக்கு தா? காட்டில் நமக்குப் பெரும் பயன் படைக்கு மா? ஒருவனுக்கு இடப்படும் பெயரானது அவனை ஒருபோதுகீரிஸ்தவனாக்காதே. ஒருவனைக் கீரிஸ்த னு என்று கூப்பிட்டாலும் அது அவன் அஞ்ஞானத் தைப்போக்காதே. சிந்தாமணியென்றும் முருகேசன் னென்று கீரிஸ்தவர்களை அழைத்தல் ஆகாதென்று பிழைத்தல் செய்த ஞானரக்த நாயகர்களாயர்! கா ரியத்தில் நாயகர்கள்தான் நாடுவாம் நரலட்சணங்க ளன்கோடுவாழ்குருங்குளா அறியும்? ஆமாபிற்போ றியுய். திலகாஷ்ட மகிஷபந்தனம் என்று சத்த மா ந்திரையிலேசத்தசாத்திரியாய்விட்டதுபோலப் பெய ர்மாத்திரையிலே கீரிஸ்தவனாகமொனப்பேசிக்கொ ண்டீர்களா? அன்றியும் கீரிஸ்தமதத்தோடு தழுவிக் கிடக்குங் கருத்துமுண்டென்று திருத்தியுணர்ந்த உங் களிலிருத்திப்பெற்றிரில்லையா! அதை யோசித்துப் பாருங்கள். இவற்றினால் ஒன்பதாம் குற்றம் உலா ன்றவாந்து உடற்குறையாம் நீன்று கவந்தமன ஆட ல்காண்டும்.

யவது. “வலப்பாலின்மேவினானே” என, ரூபம் அ ற்று சடவுளுக்கு வலப்பாகமெங்காலேயென்றதன் ரூபப் பிரகாசிக்கிறது. பாவைவிதிமுறைபடித்து வி ண்கின்றீர்! ஆசீரியரிடத்துவினக்கீற்றா? கடித்தது தான் அறுதியா? உவம் உருவகாலங்காரங்கள் முதலி யவற்றின் சூட்சப் பொருள் பிடித்தீர்களா? கூலிக்கு வந்தாலும் எல்லாக்கு வழக்குப் பேசுவோம் வா ருங்கள். வந்து பாருங்கள். பிரியாது நிற்பமென க் கை தாருங்கள். அதுவன்றிச் சந்திரோறும் மு ன்தித் தெந்தன தனதனவென நடித்ததில் வந்த பய ன்யாது! தீதே. கீரிஸ்தவர்கள் மனத்திரும்பி இர ட்சகாருண்ணிய கடவுளை விசுவாசிப்பதினாலும் நே சிப்பதினாலும் பாபவிமோசனம் பெற்றுமுத்திசித்தி யுற்று என்றும் சலாக்கிய சமஸ்திராய் வாழ்வாறு ரோனவித்தசத்தியத்தை மனத்திற் பதித்து இனத் தோதுதித்துச் சனத்திற் கதித்துத் தனத்திலுதித்து

ஒங்கவகைபார்ப்பீர்களாக. இதுகாறும் என் கவி தையிடுத்து நீவீர்காட்டிய குற்றங்கள் யாவையுங் க ண்டித்து இன்மேல் அபர பத்திரங்கிலே உங்கள் கடித்ததீற் காணலாய் வழக்களைத் தெரித்துப் பிரித் து விரித்து உரைக்க அமைதலாயினென். எஞ்சிய பிற்காண்டீர்.) இங்மனம்,

C. Wyman

காக்கப்பிரத்தியுத்தரம்.

“சைவசமய அன்பன்” என்பவர் வண்ணார்பண் ணையிற் சீவன்கோவிறிருவிழாவில் நடந்தசங்கத் தையப்பற்றிக் காலாதிதமாயனுப்பினதால் இச்சஞ்சீ கையிற் பிரசுரஞ்செய்ய இடமில்லை.

“பிராந்யாபேட்சன்” அனுப்பிய கடிதம் வந்துசெ ர்ந்தது.

நிண்ணயம்பண்ணுதல்.

ஆகாதநிண்ணயத்தை ஒருக்காலும் பண்ணுதை. பண்ணினால் அதை மீறுதை. நீயொரு நிண்ணயத் தைப் பண்ணிப் பிற்பாடு அதை மீறினதுண்டானால், நீயொரு பொல்லாத முன்மாதிரியை வைத்து அ த்தை நியேதொடர வேதுவாயிருக்கீயும். ஒருவன்தா ன்பண்ணும் நீபந்தவனைய மீறும் பழக்கத்துக்கேற் பட்டிருந்தாலும் அது சரித்தத்துக்கு மாறவியாதிபோல நடைக்கும் மனத்திற்கும் பொல்லாப்பாயிருக்கும். யா தொருவன் தான்பண்ணின் நீபந்தனைப்படி நடந்தா லன்றி மற்றும்படி அவன் பெரியவனாகிறதில்லை. அ வைகளை மீறுகிறவன் நீநாட்சணை பண்ணப்படா மற் போகிறதாயில்லை.

பாப்புலின் தானுபத்தியம்.

கீழ்த்தேசங்ங்லடங்கிய சகலவகையான கத் தோலக்கமிசீயோன் இஸ்தலங்கிற்போய் அங்குள் ள் சகலமான சபையாருடைய வைதீக லெளக்கி கிலைகளைப்பார்த்துவந்துசொல்லும்படி பாப்புலான வர் ஒரு தானு பத்தியத்தை அனுப்பியிருக்கிறாரெ ன்று கேள்விப்பட்டோம். வங்காளத்தில் மிசீயோன் தலமும் இத்தானுபதியுடைய விசாரணைக்குள் அடங்கியதாயிருக்கில் இவர் இதனாடுத்துவரும்வை காசிமாதம்போலே கற்றத்தாலில் வருவாரென் னு கேள்வியாயிருக்குது. வங்காளத்திலும் இந்துதே சத்து மற்றுப்பகுதிகளிலுமுள்ள கத்தோலிக்க குக்குள் இச்செலவு சச்சரவுகள் உண்டுபட்டதென் னு நாம் கேள்விப்பட்டிருப்பதினால் பாப்புலானுப்பின தானுபதி இவ்விடம்வருவதினால் யாதொருமோசமும் ில்லையென்றெண்ணவேண்டியிருக்குது.

“காசிமாநகரம்” என்றகப்பல் வந்ததினாலுண்

டானபிராணசேதசம்பவம்.

போனமாதம் இருபதாந்தேதி பின்னேரம் ஏழுமணி போலே இராசாமலவரையென்னும் நகரிக்கு ழுண் றுமயில்துரத்துக்கப்பாலே இங்குக்கப்பலில் நெருப்பு பற்றிற்று. கப்பலிற்பிற்பக்கத்திற் கரத்தைகளும் குதிரைகளும் குதிரைக்கு வைக்கோல்களும் வட்டு வைத்திருந்தமலல்லாமல், அனேகம் வேலைசாரமும் ருந்தார்கள். இவர்களிலோருவன் தன்னுடைய சுங் கானை வைக்கோலிருந்து இடத்துக்குக்கிட்ட வை திருந்ததினாற் சங்கானிலிருந்தநெருப்புமேவைக்கோலிற் பட்டுப் பற்றினதாய்க்காணவேணும். அப்பொழுது அதிலிருந்தகற்பித்தான் கூடியளவுதெண்டித்துக் கப் பலகை களத்திலிட்டாலும் அதிலிருந்த அனேகம் பெயர் மிகவுந்திக்கோண்டு சூத்திரஅறையிலும்நெ ருப்புப்பிடித்தது. கோப்பளையுமுடைந்துபோமென்று எண்ணிக் கடலிற் குதிக்கப்பார்த்ததைக்கற்பித்தான் கண்டு மோசமில்லைப் பயப்படாதையுங்கொன்று சொல்லிப்பார்த்தும் அவர்கள்கொளமற் குதித்ததி னால் மூன்றுதாரைச்சாணிகளையும் ஐந்துதாரைமக்க ளையும் வேறும் ஆறுபெயரையுந் திரையள்ளிக்கொ ண்டுபோய்விட்டது.

நட்டுவாக்காலிகொட்டி மரித்தது.

பட்டாளவரிசையைச் சேர்ந்த ஒருவன் பல்லா ரியிலிருந்து வம்பாய்க்குப்போகிறவழியில் நட்டுவாக் காலி குற்றினவுடனே மரித்துப்போனான் அதைப்பி டித்துக் கொண்டுபோட்டுப் பார்த்தபோது அதின் வயிறுநிறையக் குஞ்சுகளிருந்தன.

கொழும்பு.

அதியுத்தமத்துவமகத்துவம்பொருந்திய கோவா ணை தேசாதிபதியவர்கள் கண்டிநாமுமுதலிய தலங்க ளைத் தரிசனம்பண்ணும்படி திரும்பவும் போகவே ண்டியிருந்ததால் நாலுமாதத்தின்பிற்பாடு இலங்கை யின் மந்திராலோசனைச் சங்கத்தைக் கூடும்படி உ த்தரவுபண்ணப் போனார்.

கற்குத்தா.

வியாபாரவர்த்தனை.—விநீட்டிஸ்நாட்டாலும் மற்ற றும் அந்நிய தேசத்தாலும் ஏற்றுமதியிற்றுகுமதிபண்

ணும் சரக்குகளின் ஆயங்களை ஒரேதோகைப்பட்ட தாக்கும்படிக்கும், வறிட்டிஸ் இந்தியாதேசத்திற் து றைமுகத்துக்குத்துறைமுகம் ஆயம்வாங்கீவரும் வழ மையை அழிக்கும்படிக்கும் ஆலோசனைச் சங்கத் தாலொருகட்டவா நீர்பயர்உண்டுபட்டதென்று கேள் விப்பட்டோம். இவ்விதமான கட்டவா நீருபங்கன் உண்டாகவிருக்கிறதைப் பற்றி இற்றைக்கொருவருட் தத்திமுன் அறிவித்தோம். ஆகையாற் பிறநாட்டி லுண்டாகுஞ் சகலவகையான சாமான்கள் சீக்கர ம் எங்குதுறைமுகங்களிலும் வந்திருக்கக் காண்தும்படி வரவுகாத்திருக்கீளும்.

கோபத்தாலுண்டானகொலை.

கறகுத்தாலில் ஒரு துலுக்கன் தன் பெண்சாதி யின் கற்புநெறி தப்பென்று சமூசியங்கோண்டதினால் அதின்மீத்தம் கிடக்கின்றன கோபங்கொண்டு கத்த யை எடுத்துக்கொண்டு அவளை வெட்டப்போகை யில் அவள் தப்பிஓடிவிட்டாள். அப்பொழுது,பின்னா ப்பெறுமாதப் பராயமாயிருந்த தன்மாயியையும், பன் னிரண்டுமையுள்ள தன் மச்சாணையும், பத்னா வ யுதன் தன்மச்சாணையுங் கத்தியினாலே வெட்டிப் போட்டாள். அவர்களாக் காலிக்கொண்டு ஆசுபத் திரியிற் போடமுன்னே அவர்கள்மூன்றுபெருஞ் செ த்துப்போனார்கள்.

சாந்துவிச்சீதீவுகள்.

இத்தீவுகள் வரவர மேன்மையுற்றதாகுதென்பதற் கத்தாட்சியாக இவ்விடங்களில் இரண்டுமையான சமாசாரபத்திரிகைகளை யச்சடித்துப் பிரசுரஞ்செய் கிறார்கள். ஒருகீழமைக்குள்ளாக அந்தத்துறைமுக த்தில் வந்த கப்பல்கள் இருபத்திரண்டு. பட்டினத் தானும் ஓர் அவிநயசாலையைக் கட்டும்படி தயார்ப ண்ணம் இருக்கிறார்கள்.

சகலவகையான கல்வினைப் பற்றி இராசாவுக் கு அமைச்சரையும், அவ்விடத்திற் பெலன் கொண் டு வழங்கீவரும் நியாயப் பிரமாணங்களுக்கு ஆக்க யோதையுமிருந்த மெஸ்தர் வில்லியம் இரிச்சாட்ஸ் துரை காலஞ்சென்றுவிட்டார். இவர் அமேரிக்கன் போர்ட்சங்கத்தைச் சேர்ந்த மிசீயோனாரியாகச் சா ந்துவிச்சீதீவுக்குவந்து அங்கே பதிவெந்து வருடக்கா லமாகக் கீரிஸ்துவின் இராச்சிய வர்த்தனைக்காகப் பிரமாசப்பட்டு துணாகா ம். ஆண்டில், இராசாவுக்கு மந்திரியாக் இத்தீவின் அரசாட்சி வலுத்துக்கொண் டதைக் கண்டபிற்பாடு ஏரோப்பை அமேரிக்காவுக் குப்போய், இங்கிலாந்து, பிரென்ஸ், அமேரிக்காவுக் குன்னும் இராச்சியங்களிலிருந்து தனதிராசா சாந்துவிச்சீ தீவிலிருந்து சுயாதீனனாய் ஆளும்படிக்குத்தரவுப்பத்தி ரம்பெற்றுக்கொண்டு திரும்பவும் அத்தீவுக்குவந்து ப் ரதானமாய் இராச்சியபார்வாத்துக்கடுத்து வேலைக் களை அக்கஞ் சாக்கிரதையுடையசெய்து பிரமாசப்பட் டார். தான்செய்த வேலைகளுக்கச் சம்பளம்வாங் கிக்கொள்ள அவர் கனவிலும் நனைக்கவில்லை.

காமிகாமிகா என்னும் இராசாவும் அவருடைய பாளியேந்துச்சங்கத்தாரும் தீவாருடைய சுகவிருத்தி யின்பொருட்டு மெத்த மனத்தாங்கலுள்ளவர்களாய் இருக்கிறார்கள். அந்நிய தேசத்தவர்கள் சாந்துவிச்சீ தீவுக்கடங்கிய துறைமுகங்களில் வரும்போது அவர் கள் அக்ஷுரிப்பெண்களை விவாகம்பண்ணிப் பின் னாகுட்டிகளைப்பெற்றுத் திரும்பித் தங்கள் ஊருக்குப் போகிறவேளையில், தங்கள் பெண்சாதிமார் பின் னாகுட்டிகளாவிட்டுப்போகிறவருமையே வெகுதாலாம் ய் இருந்தது. இக்கட்டிட வழமையை அழிக்க வெ குபிராயசப்பட்டுங் கூடாமற்கடைசியாய்க்கோவரண மேந்தார், விவாகம்முடித்துப் பிற்பாடு விட்டோடும் அந்நியதேசத்துப் புருஷமானுக்கு விரோதமாக ஓர்க ட்டவாநிருபத்தை உண்டுபண்ணினார்கள். அக்க ட்டவையாதெனல் “விவாகம்பண்ணவிரும்புந் சக் ல அந்நியதேசத்தவனும் ஆயிரமிறைசாலுக்குப் பி ண்கொடுத்து முடிக்கவேண்டியது. எப்படியென ல், புருஷன், பிதாவுக்குண்டான சடமையெதுவோ அதைச் சத்தியமாய்ச் செலுத்துவேனென்றும், என் பெண்சாதிபின்வகைகள் எவ்விதத்திலென்கிலும் வி ட்டுப்பிரியமாட்டோனென்றும், நான் மறுணுக்குப் போய்த் திரும்பிவருகிலும் வருமளவுக்கும என்பெண் சாதிபின்வகைகளுக்கு வத்திராகாரம் முதலியவற்றுக்குப் பணங்கட்டுவேனென்றும், யாதாமொரு ஊரிலே தனக்கு யாதொரு மறுபெண்சாதியில்லைவென்றும முதி ஆயிரமிறைசாலுக்குப் பிண்கொடுத்துக் கலியா ணம் முக்கிவெண்டுமென்று தீர்மானம்பண்ணப் பட்டது. இக்கட்டவா குடிசெனத்துக்கு அந்நிதமென் றதாக எடுத்தாப்போலே நினைக்கக்கூடும். ஆகிலும், தென்சமுத்திரதீவின் சனங்களோடே பழக்கி, ரதேசத்தவர்கள் அவ்வுருவர்களைப் பிடித்து முறை கேடாய் நடத்துங் காரியங்களை நன்றும் அறிந்தவர் களுக்கு இக்கட்டவாப் பத்திரம் மெத்த அவசரம்போ லேதோன்றும்.

MORNING STAR.

Jaffna, April 27th, 1848.

[The following article is earnestly commended to the attentive consideration of our educated native readers. How affecting the contrast between the state of mind which dictated this letter and that of Mr. ARUNAKAVAR, who, after all his study of the Christian Scriptures can go about to advocate before his countrymen the disgusting puerilities of Hinduism.]

AN INQUIRER AFTER TRUTH.

[From the Calcutta Hindu Intelligencer.]

DEAR SIR,—That man is a "poor pensioner on the bounties of an hour"—a mere pilgrim in this "vale of tears"—that therefore it is the greatest folly, nay, madness, to allow its perishable objects to engross his thoughts and affections; is a truth, which, I believe, no one is prepared to dispute. It is an equally indisputable truth, that man is an heir—an expectant of eternity, destined to be the inhabitant of a land which knows no change, that therefore it is the part of prudence and wisdom to direct his desires and aspirations heavenward. Theoretically, perhaps, no truths are more readily admitted; practically no truths are more strangely defied. *Mortals* live as if they were *immortals*, and look upon this passing world as if it were a "continuing city." "Their inward thought is that their houses shall continue for ever, and that their dwelling places to all generations; they call their lands after their own names." He therefore is truly wise, and estimates things according to their proper value, who knowing himself to be a temporary occupant of this evanescent earth, lays up (according to the beautiful language of the Christian Shasters) for himself treasures in heaven where neither moth nor rust doth corrupt, and where thieves break not through nor steal. But perhaps no people are less aware that they are mere probationers of time, and who are more taken up with the things of this earth than my unhappy countrymen; and so, the Hindu youth who is otherwise minded, encounters no ordinary difficulties in prosecuting his inquiry after things that pertain to an unseen world. Those who are designated *Young Bengal* ridicule him for his eccentricity as they style it; he meets with nought but censure from *Old Bengal*. The one class put him down as one beside himself for troubling his head with so unpopular and unfashionable a theme as religion; "Eat, drink, and be merry,—that is the chief end of man," says *Young Bengal*. The other class call him impudently inquisitive, simply, because from an honest desire to learn he solicits information on subject which they do not and care not to know. "Do you wish to be a Christian? Are you wiser than your fathers? Do as they did and ask no questions," says *Old Bengal*. Thus discouraged and disappointed, what is the youthful but earnest inquirer to do? To whom is he to apply on matters of Religion? Then again,—but all this may appear enigmatical to you; you are perhaps impatient to know why I write in this strain. Without any further preface, I shall briefly narrate my history.

I am a youth of a respectable *Kaist* family. My father, having by dint of hard but honest labour, and rigid economy, acquired an independent fortune, resolved upon bestowing on his children, (we were two brothers) the blessings of a liberal education. In the spirit of this resolution, my brother (my elder by four years,) was placed in the Hindu College, and by a strange arrangement, the wisdom of which I could never perceive, I was sent to another school. But not to weary you, I shall pass over my earlier years. Suffice it to say, that my father having subsequently heard of the celebrity of the Free Church Institution, had me accordingly admitted there. My progress in English there was in a great measure facilitated by the excellent system of the Institution. The Bible, as a matter of course, was one of my class-books; I cannot say I studied it with any greater interest than I did Euclid, Cowper or any of my other class-books. I could not however fail to become familiarised with many important Scriptural doctrines, such as God is holy and perfect.—He made man in his own moral image—but man fell from his first state—there is no man that doeth good, no, not one—sin is an abomination to the Lord.—He will by no means clear the guilty—man, on account of his sins, is exposed to the Lord's righteous displeasure—the redemption of the soul is precious—man is redeemed not by such corruptible things as gold and silver, but by the precious blood of Christ, as of a Lamb without spot or blemish, for God so loved the world, that he gave his only beloved Son, that whosoever believeth in him should not perish but have everlasting life—there is no other Mediator, neither is there any other way of salvation. I had learned these doctrines, but I thought as a Hindu it was no concern of mine to believe them. I must however confess, there were moments when the reality of these doctrines came home to my conscience with a force altogether irresistible. God is truly a holy Being; and I have abundant evidence that I am a sinful and polluted wretch—my thoughts, desires and affections are all sinful. I cannot, therefore, but be an object of abhorrence in the sight of a Holy God. Unless my soul be cleansed and purified, I cannot, I dare not hope to obtain admission into his holy abode, where nothing vile can possibly enter. How then is the soul to be cleansed and purified? were the reflections of my solitary hours. You will acknowledge, sir, that they are the most awful and momentous reflections that can occupy the mind of a rational and responsible being.

But, wild and thoughtless companions, and close application to other studies, banished these solemn considerations from my mind; they however never wholly deserted me—though their visitations were "few and far between." It was about this time that two or three lads in the Institution embraced Christianity. Great was the alarm this circumstance occasioned. Many parents withdrew their children; my father also caught the contagion; I was removed and placed in the Hindu College. But I must hurry on: I studied there only two years, when my brother (who had been for some time employed in a Government Office) was carried to that "bourne whence no traveller

returneth." I succeeded him in his business. As the death of this dearly beloved brother has given birth to my present feelings, permit me to make a few passing remarks regarding him. He possessed tolerable, I may say, respectable attainments. Poetry and Natural Philosophy, History and Mental Philosophy, were his favourite studies. His attention (and I may add that of hundreds of native youth) was directed to the latter subject by attending the able, eloquent, and deeply interesting Moral Philosophy Lectures of the learned Dr. Duff. Though not personally acquainted, he cherished the profoundest veneration for the Doctor. He was of a serious and contemplative mind; he never associated with *Young Bengal*, but held their principles and practices in the greatest abhorrence; nevertheless he was respected and esteemed by them and all for his talents, but especially for his gentle and unassuming manners. He had the greatest contempt for the religion of our country, but was far from entertaining Christian notions. He frequently read the Bible with me as it was my class-book; and was often struck with its fine poetry and eloquence—its sublime language, but especially with its pure and exalted morality. One day while reading a certain passage, he suddenly exclaimed to the amazement of all present: "Surely, surely this can be no human composition; it is, it must be the Word of God! I must study it more seriously." But this he never did; for he was soon after laid on his bed of sickness which he was not destined to leave. If his life was amiable, his death was horrible. May I not be destined to witness another such death? Never, never can I forget the trembling and agitation, the anguish and despair of his last moments. Even now, while I write, his sighs and groans, and piercing shrieks, seem to ring in my ears; and scenes and recollections vividly start up which I would fain forever forget. He never spoke a word; he was conscious he was dying but he knew not whether he was going—into what state he was entering. All before him were "shadows, clouds and darkness." Alas! alas! what miserable comforters are knowledge, and riches, fame and honor to him who is dying without having made any provision for his immortal spirit. His miserable death forcibly brought to my mind the lines of the poet

That not with natural or with mental wealth,
Was God delighted or his peace secured;
That not in natural or in mental wealth,
Was human happiness or grandeur found.

But I must be brief: the death of one so dearly beloved, who had been the friend and companion of my childhood—of my youth, made, as may naturally be expected, a very serious impression on my mind. It roused me from my sleep of indifference and carelessness—it gave birth to thoughts and feelings which had hitherto no lodgment in my bosom. What shall I do? How shall I live that I may die a happy and peaceful death? were my anxious inquiries.

I should have mentioned that—excepting the religious instruction I had received in the Free Church Institution and which I had almost forgotten since my removal—from the first dawn of reason to this moment of my existence, never did such words as God, Holiness, Heaven, Sin, Hell, Salvation, Judgment to come, sound in my ear either through my father or any relatives or friends. The death of my beloved brother directed my mind to these solemn, though to many, unpleasant subjects. I had read and studied the Puranic shastras; dislike and disgust were the only consequences. I once mustered courage to complain to my father of my spiritual destitution. What was the result? I grieve to state—he severely rebuked me! second consideration, probably made him regret; for he soon after introduced me to a personage who was reputed to be a man of profound erudition. I had but a few meetings at his house (which was the resort of many Pandits) for he so overwhelmed me with a valley of unintelligible and heterogeneous jargon about Idealism, Pantheism, and Polytheism, that I felt glad to discontinue my visits. Sir, you know my history; what would you advise me to do? This letter may provoke the ridicule, or contempt or censure of some of your correspondents, but, sir, is not the soul of inestimable value? Is not salvation desirable? Is not heaven to be gained—Hell to be avoided? Should you be pleased to notice this letter, you may hear from me again; else this first communication will be my last.

In conclusion, I beg distinctly to state (and which you may have discovered ere this) that I am neither *Old* nor *Young Bengal*—but an humble though a sincere

18th Nov. }
1847. }

INQUIRER AFTER TRUTH.

OF TIME.

There are some insects which live but a single day. In the morning they are born; at noon they are in full life; at evening they die. The life of man is similar to that of these insects. It is true, he lives for a number of years, but the period is so short, that every moment is of some value. Our existence may be compared to a journey; as every step of the traveller brings him nearer to the end of his journey, so every tick of the clock makes the limited number of seconds allotted to us, still less.

Our life may be divided, like the day of the insect, into three parts, youth, or morning; noon, or middle age; and evening, or old age. In youth, we get our education and lay up those stores of knowledge, which are to guide us in the journey before us. As this journey is of importance, we should be busy as the bee, that improves each shining hour. I do not mean we should never amuse ourselves; on the contrary, amusement is absolutely necessary to all, and particularly to the young. But what I mean is, that none of the time allotted to study, or business, or duty, should be allowed, to pass in idleness. Every moment should be improved, for we have a journey before us, and if we linger by the way, the time in which it is to be performed, will pass, and while we are yet unsheltered, or unsheltered in the wilderness, the sun will set and the shadows of night will fall upon us.

Middle age is a time of action, and it is important to lay up knowledge and wisdom in youth, that we may act well and wisely in these after days. Old age is the evening, or the winter of life. It is dimmed with

the shadows of coming night, or chilled by the frosts of coming death. Yet it is not a period from which we should shrink, unless, indeed, we have wasted our time and made no preparation against the season that is to follow.

MAKING SECRET PRAYER PLEASANT.

1. *Be regular in the observance of it.* Arrange your affairs with reference to your daily seasons of retirement; and do it with just as much purpose as with reference to your ordinary meals; and if you are very irregular in the latter, with more. More depends upon this than most are aware of.

2. *Watch over your life and conversation.* If you suffer yourself to be betrayed into any irregularity of conduct, or frivolity of conversation, it will press like lead upon your spirits as you enter your closet. There is meaning in the words of the apostle: "Watching thereunto, with all perseverance."

3. *Prepare for it by meditation.* The mind that has been engrossed, as it is sometimes necessary that it should be, in secular business, needs time to recall itself, that it may gain a proper attitude to commune with Jehovah. You must labor to secure the conception of a present God. You are alone with a grieved, offended, yet compassionate Friend. That friend is he before whom the angels veil their faces. There must be a preparation in order to enter suitably into communion with him.

4. *Read,* in connection with your devotions, a few pages in such works as Baxter's Saint's Rest, Kempis' Imitation of Christ, and above all, devotional portions of the Bible.

5. Let your heart dictate every word you utter in the form of prayer. In other words, do not go to the closet merely to discharge your conscience in relation to the duty; but go there to unburden your soul of its emotions; and while there, do not utter words significant of desires you do not feel. If you have not the emotion which you ought to have, do not mock God by expressions which signify its possession, but meditate and pray for it till it is awakened; and when it comes utter it.

6. *Pray much to Christ.* He can be touched with the feeling of our infirmities. He was tempted—tried—in all points as we are, and presents himself before us in a form to meet our sympathies and invite our most confiding approaches. Why did Stephen in the hour of his trial, pray "Lord Jesus, receive my spirit?" There is a volume of instruction in that prayer. It points us to one who, having trod the path of temptation, and suffering and even death, bears toward us the heart of a brother—that can be touched—combined with omnipotence to save.

DANGERS OF STRONG DRINK.

An appeal to the youthful moderate drinker.

Were a young man sailing pleasantly down a smooth stream, but far below was a dangerous cataract, of which he was ignorant, or of which, though he was informed, he had no fear, would it not be kindness, even at the risk of his contempt, to raise in his ear the warning voice and bid him turn and live? You are now in a current which has carried thousands on thousands to remediless ruin. Before they were aware of it, their bark was in the rapids. They struggled a few moments, but soon were seen no more. Every drunkard that has ever perished, once stood where you stand; adopted exactly your speech, your pleas, your apologies, and manifested the same fearlessness—dashing forward in a mad career. Like you, all said, "I can govern myself," but a sad change came over them all—even before they became decided drunkards they were not the men they once were; neither the desire nor the power of resistance was theirs, and neither arguments nor motives were of any avail. There is your danger. While you continue moderate drinkers, the change is coming over you: you perceive it not. But if you do not, others do; and even if they do not, the reality is the same. There is not a drunkard on earth that would not thrust the bottle and the rum-seller from him with the sharpest indignation, if in mind and heart, he was where you are. But his body and soul are alike debased. If his mind was right, and heart right, he would burst all his chains like tow; the chain is on the mind and the heart. Resolution is gone. Self-respect gone. Regard for friends is gone, and regard for soul is gone. So will it be with you. So properly is the wine cup compared to the serpent, which entwines itself around your soul, body, and spirit, and then bites, and stings, and kills. Happy age in which you live! Enlist in the Temperance cause and be safe. It is the only refuge from impending ruin.

[For the "Morning Star,"]

RELIGION AND IDOLATRY.

1

WHAT pleasure divine doth religion impart
When the arrows of sorrow pierce deeply the heart:
It eases affliction and smoothes the rough bed,
When through the fierce furnace the Christian is led.

2

In the midst of bereavement it sweetens the draught,
And draws from the bosom repinement's hard shaft,
While it blends to submission the grief-stricken breast,
On the bosom of Jesus it leads us to rest.

* "Young Bengal" and "old Bengal" are terms applied in Calcutta; the former to a class of Natives mostly young men, who are imitating the Free thinkers and free Livers of Europe; the latter to another class embodying the rigid adherents to the Hindu shasters.—Ed. M. S.

3
Like an angel of glory it beckons on high
To the pleasures of heaven which never can die,
And tells in a strain so delightful and pure,
Of the joys of that mansion which forever endure.

4
In the shadow of death it diffuses a light [sight
Which dispels all the darkness and gloom from our
And when our weak body wastes fastly away,
It promises one which shall never decay.

5
But idolatry never can cheer the dark mind,
It finds and it leaves all its advocates blind;
In the midst of all sorrow it darkens the night
For it never can issue one faint ray of light.

6
It sweetens no cup, it eases no pain,
And to point man to rest it attempts but in vain,
Its light is all darkness, its pleasure all grief;
And in prospect of death it affords no relief.

7
Like all systems of Satan it is doomed to decay,
And all its foundations shall soon melt away;
Its idols shall fall, and its temples thrown down,
With its gods, be forgotten though long of renown.

8
But our holy religion shall spread far and wide,
And its pleasures be echoed by each flowing tide;
Each shore and each nation shall join in the strain,
And heaven shall shout, Hallelujah again.

Jaffna,
March, 1848. } VERITAS.

SANDWICH ISLANDS.—We have been favoured with a file of Sandwich Island papers up to the 27th of November. Honolulu now supports two newspapers, in itself sufficient evidence that the port is in a flourishing condition. Of this, however, we have the further proof that in one week ending November 20th the arrivals of whale ships at that place were twenty-two in number. We also observe that the citizens were about to erect a theatre.

The *Polynesian* mentions the death of Mr. William Richards the King's Minister of Public Instruction, and apparently the original author of the present Hawaiian constitution. Mr. Richards first arrived at Honolulu as a Missionary of the American Board, and laboured among the natives for fifteen years, until 1833, when his secular career commenced. After he had seen the government of the island consolidated, he proceeded to Europe and America and succeeded in obtaining from the Governments of Great Britain, France and the United States, a recognition of his sovereign's independence. After his return to the Sandwich Islands he appears to have occupied himself exclusively with state affairs, and to have laboured very disinterestedly for the good of the infant nation. He seems never to have thought of taking any pecuniary reward for his services.

King Kamehameha and his Parliament are keeping a jealous eye on the welfare of the islanders. It has been a frequent custom with foreigners visiting Honolulu and other ports, to take unto themselves wives of the daughters of the land, and to desert them on their departure, leaving wife and children to shift for themselves. Previous endeavours to suppress this evil have proved fruitless, but the Government has at last hit upon an Act which will at least afford the fair Hawaiians some security against the disagreeable contingencies of runaway husbands. It is enacted that every foreigner who wishes to marry must give a satisfactory bond of indemnity to the minister of the interior, in a penal sum not exceeding one thousand dollars, "conditioned for the faithful discharge of his duties as a husband and father, to the best of his abilities; that he will not forsake his wife or children nor leave them temporarily without providing for their maintenance during his absence; and that he has no wife living in any other country." At first sight this may appear to be an unjustifiable interference with the liberty of the subject; but we imagine that those at all acquainted with the South Sea islands, and aware of the peculiar liability of their inhabitants to be imposed on by unprincipled foreigners, will think some such enactment as we have described to be highly necessary.—*Bengal Hurkaru March 14.*

DIED.—At Jaffna on the morning of the 16th ult., at about 20 minutes to 11, A. M. Edward Charles, 23rd son of Mr. Edward Charles Jobez, of Kornegalle, aged eight years, ten months and 20 days.—*Communicated.*

LEGISLATIVE COUNCIL.

The sittings of the Legislative Council have been prorogued for four months. His Excellency left Colombo this morning on a renewed visit to the interior—*Examiner.*

A STEP IN THE RIGHT DIRECTION.

By the new ordinance relative to Port Dues in Ceylon they are reduced one half, and are not at all chargeable on whalers or other vessels calling for supplies.—*Colombo Obs.*

PROGRESS OF FREE TRADE.—We heard yesterday that an Act had passed the Legislative Council for the equalization of duties on goods, imported and exported in British and foreign vessels, and for abolishing the duties on goods carried from port to port in British India. It is about a year since we announced that this measure was in contemplation: it is a part of that system of free trade which is now the settled policy of the British empire, and a concession to foreigners without the demand of any equivalent. This is the first stroke at the navigation laws in this part of the Empire, and will undoubtedly be speedily followed by some larger measure at home.

Competition will do good, and the Indian cultivator will find the benefit of a commerce increasing with the resources of the country, and no longer checked by artificial restrictions. We should be glad to see this port crowded with foreign flags, being quite sure that our own would ultimately gain by the general expansion of commerce, and that the productive energies of this country could not be more successfully stimulated than by throwing open its markets to the whole world.—*Calcutta Englishman.*

DELEGATE FROM THE POPE.—We are informed that the Pope has deputed a Cardinal to visit the various missions of the Church of Rome in the East and enquire into their spiritual and temporal condition. It is supposed that the legate will arrive in Calcutta in May next, that is if the Mission of Bengal is included in the brief of his visitation, of which there appears to be some doubt. From what we have heard of recent differences among the Catholics, both here and on the other side of India, there seems reason to suppose that a visit from a high authority of the church would do no harm.—*Hurkaru.*

JEALOUSY AND MURDER.—A Mohamedan, in a state of great excitement in consequence of his suspicions of the incontinency of his wife, attacked her with a knife in his hand on Saturday last, but she succeeded in making her escape. He then attacked his mother-in-law, who was in an advanced state of pregnancy, his brother-in-law, a lad of 12 years, as well as his sister-in-law about fourteen. They were conveyed to the Hospital, but expired before their arrival.—*Bengal Hurkaru.*

DEATH FROM THE STING OF A SCORPION.—Bombay papers notice the melancholy death of Ensign Crookshank. He was proceeding from Bellary to Bombay when he was stung by a scorpion, which when killed was found filled with young. He died shortly after.

RESCUED FROM A TIGER.

Aubert, the Adjutant of the Goorka Battalion and Captain Hay were out shooting and came upon a tiger. Aubert's elephant ran under a tree and knocked off the howdah. Aubert clung to the tree but could not hold on and actually dropped into the tiger's jaws;—he was rescued but fearfully mangled, and on reaching Agra, one leg was amputated at the mid-thigh; the other is laid bare to the bone, and poor A. is in a bad way, it is feared.—*Calcutta Star.*

TRAGEDY OF THE BENARES STEAMER.

The *Benares* Steamer took fire on the 20th March, about 7 o'clock in the evening within three miles off Rajamah. The after part of the vessel was filled with carriages wrapped in tarpawling, and horses, and bundles of hay; and crowded with grooms and native servants. It is supposed that one of them must have placed his hooka in contact with the straw, which caught fire, and a fearful conflagration was the immediate consequence. The Commander took the precaution of running the vessel on the nearest sandbank; but in the confusion inseparable from such a calamity, many of the passengers jumped overboard, from a dread lest the fire should rapidly spread to the engine room and the boilers should burst; as well as from an impression that the water must be sufficiently shallow around the Steamer to afford them a sure and safe footing. The Commander used every entreaty to induce them to remain, assuring them that there was no danger; but a panic had seized their minds, and there was a rush overboard; and we regret to state that three ladies and five gentlemen beside six others were carried away by the current and perished.—*Friend of India.*

COPPER IN AUSTRALIA

Mining goes on with as much spirit as ever; the celebrated Burra Burra concern having given its shareholders another dividend of Two hundred per cent. One mine alone is asserted to send to the shipping port enough copper ore to load a ship of 400 tons weekly, and there appears to be no other limit to production than labour, which will soon be supplied from Europe. The working of these mines must necessarily produce a large reduction in the price of copper throughout the world, and we may expect that the wants of India will soon be supplied from Australia, rather than from England, and that the greater cheapness of the article will increase the consumption, as the very first ambition of every native, when his circumstances improve, is to substitute a brass plate for the primitive plantain leaf, or the wooden platter.—*ibid.*

OVERLAND INTELLIGENCE.

[From the Home News.]

We learn from Russia that the Emperor is seriously ill. His illness is, in part, due to the news from France. In Spain, the same effect was produced on Queen Christina by the intelligence. Everywhere there is a strong excitement.

The news from SWITZERLAND and GERMANY is stirring. The canton of Neuchâtel, in Switzerland, has just thrown off the yoke of the King of Prussia, and has named a Provisional Government.

The King of PRUSSIA has recalled his Ambassador (Baron Arnim) from Paris, leaving Baron Hatfeld as Charge d'Affaires.

The Duke of Hesse Cassel has been expelled from his dominions, and his Chateau has been burned. The Duke of Nassau has fled, and the Grand Duke of Baden has given a constitution. Great agitation prevails at Mayence, Saar-Bruck, and Saar-Louis.

The King of Wurtemberg has accorded to his people the liberty of the press.

The *Augsburg Gazette* states that two additional regiments of Chasseurs, and two Battalions of Croations, have been ordered by the Emperor of Austria to march into Lombardy.

Important news has been received from Naples and Sicily, respectively to the 23d and 22d of February. Naples was tranquil; but at Messina the people had just recommenced fighting against the royal troops: the insurgents were rapidly gaining the forts, and were about to attack the citadel. In Catania, the tricolor flag had been hoisted. Lord Minto and the French Ambassador were about to leave Naples for Palermo, to mediate.

Letters from Genoa speak of the plundering of the Jesuits

convent, and the compelled flight of the fathers from that city. The Federal Directory has addressed the several cantons, calling on them to be neutral.

The ex-King and Queen of France, under the title of Count and Countess Nemilly, are settled at Claremont.

RIOT AT GLASGOW.—On Saturday last, at four o'clock in the afternoon, a Chartist mob, armed by robbing the gun-shops were waving their weapons, and shouting "Down with the Queen." At half-past six the jewellers' shops had been robbed, and the troops were advancing; at eleven, the mob increased in numbers and boldness, and were pulling up the rails on the Paisley line; 150 dragoons and 600 foot were proceeding from Edinburgh.

The Riot in Trafalgar-square.—Mr. C. Cochrane had summoned for noon yesterday, an operative meeting in Trafalgar-square, to consider the Income-tax. Now, an Act of Parliament renders it illegal to hold a meeting within a mile of Westminster Hall during the sitting of Parliament. The commissioners acquainted Mr. Cochrane with the illegality of the meeting, and he sent placards to postpone the meeting; but too late. At noon, 10,000 workmen and mischievous boys were gathered in the square. Mr. Reynolds, Dr. Mindinsider and Mr. Fossil, addressed this meeting, which had swollen to 15,000, and then its younger branches amused themselves with bonneting the police, who used their truncheons with right good will, but were beaten back to Scotland-yard. Thence the police beat them to Trafalgar-square, and at length 500 of the force were present, and several broken heads, cuts, and bruises were given on both sides. A young rascal, who mounted epaulettes, led about 200 of the mob up Pall Mall, where they broke some lamps, and raised a cry of, "To the Palace!" and towards the Palace they went, when the guard turned out, and the sight was enough for our heroes, who ran from the Park into Westminster, robbing one or two bread and beer shops and at length were taken by the police in the classic locality of Strutton Ground. These fellows kept nearly 1000 employed for nearly twelve hours.

ACKNOWLEDGEMENT

[Of Subscriptions received since our last No.]

JAFFNA.			
Mr. P. Joseph—(additional)	Mr. C. A. Goodrich	1 copy	
5 copies	Tillampalam	1	
CHARVAGACHERY.	Myloo	1	
Rev. W. W. Scudder 1 copy	Mr. H. Middleton	1	
Mr. Vanderghat 1	Cander	1	
Mr. B. Kellogg 1	Tamban	1	
Mr. J. Emerson 1	Canapathy	1	
Mr. J. Porter 1	Vissuvavarden	1	
	Covindon	1	

SEVEN SHILLINGS AND SIX PENCE REWARD.

Lost or stolen (from the house of E. S. Whitehouse, Esq.) at Jaffnapattam in January last a BAROMETER. Whoever can give information that will lead to the recovery of the property and conviction of the offender or offenders shall receive the above reward from the undersigned, C. SINNATAMBY. Jaffnapattam, } April 14, 1848. }

அறிவித்தல்.

பிறகிட்ட தைமாசமளவில் சீதாரியில், (E. S. Whitehouse, Esq.) உவயிற்றேளஸ் துரைவிட்டில் உட்சாலைவில் தூக்கியிருந்த (BAROMETER) என்னுமோர்கருவியை ஆரோ களவாக எடுத்துக்கொண்டுபோய் இருப்பதினால், அதை எடுத்தவனை அல்லது எடுத்தவர்களை ஒப்பனையாகப் பிடித்துக் கொடுக்கச்சம்பலித்தால் ஏழுசிலிங்கும் ஆறுபேனீஸும் நன்கொடையாகக் கொடுக்கப்படும். க. சின்னத்தம்பியாழ்ப். சீதாரி துயாசுயம். } ஹு சித். ம் யசுந். தேதி. }

NOTICE

Is hereby given that Mr. Hadgee Marcar's shop at Colombo No. 43, is also opened at Jaffna, Main Street, Pettah. Orders will be readily and punctually executed.

Jaffnapattam, } 4th April, 1848. } SAIB.

அறிவித்தல்.

கோழம்பிலிருக்கும் அந்சிமரைக்காயர் அவர்களின் நாற்பத்துமூன்றாம் நம்பரிற் சாப்பு யாழ்ப்பாணஞ் சீதாரி பேரியதேருவிவந் திறந்திருக்கிறார்களென்றும் அவற்றில் தேர்வையான சகலசாமான்களும் வாங்கலாமென்றும் இதைக்கொண்டு அறிவிக்கப்படுகது. சாய்வுதரை.